

Hegyi Botos Attila
Vasárnap hajnal

Így szűrődtem újra
barlang csillagával.
Derengtem
apostolok palástján,
egy nem múltó est
olívái hegyén.
Illatoztam
völgyek liliomával,
ormok cédrusával.
Cirógattam arcot,
futottam le az égen,
a világ legdrágább
tekintetén –
s terültem ujjongva,
valahány örömhír
virágzó fák alatt.
Valahogy így –
lehettem
maga a költészet.
Az első, az utolsó.
A legédesebb,
a legzsengébb.
A szellős, a szikrázó
vasárnap hajnal.
Ahogyan elindul
Magdaléna felé.